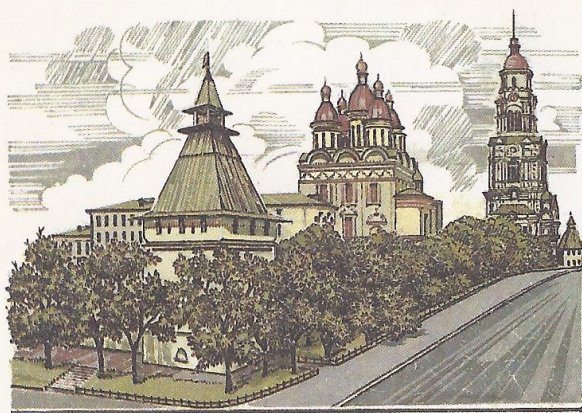

65

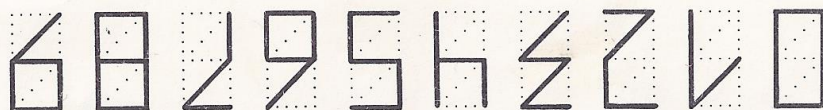
АСТРАХАНЬ. Кремль. Памятник архитектуры XVI—XVII вв.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Куда Киев 54
буль Чкалова
дом 52
кв 38
 Кому Маме
Владимиру Никитову
 Индекс предприятия связи 256000 и адрес отправителя Яготин
Киевской обл
буль Островского
дом 2
Савченко Т Н

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

© Министерство связи СССР, 1988
07-88-18571 Пермь к. Рисунок художника Н. Ветцо

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

61

Прочитавши статтю 33-й голою
я вирішив теж написати свого ніколи нікуди не пішов
я народився в 1923 році в с. Тамолієнка Південноукраїнської
Полтавської області. Батько мій Савченко Іван
був селянським бідняком, при колективізації
в 1930 р мав 3 десятини орної землі та
конику та корову. Сім'я наша складалася
із 6 чоловік (батько, мати, дві сестри старші за мене
і два брати менші я і ще менший з 1927 року).
В 1930 році при колективізації батько першим
вступив в колектив, при цьому передав коняку
корову і весь с-г інвентар який мав в господарстві.
Через два роки ми може трохи більше уже не мали
тої корову нам повернули, тому що не було набути
тих годувати, і не було де їх колективно тримати
Корів тримали в примітивних приміщеннях
та нам корову повернули уже жовтою і вона
нам дітям молока уже не давала.
Пам'ятаю весною 1933 р (май тоді було 10 років)
я ходив до школи і нас корову була скотина.
Я ходив до школи і нас корову, була скотина.
годовна були всі годівні, мої туди від голоду
багато дуже умирало туди на годівні іде годівні
і туди туди але і мене не вів. Тоді ми
називалися порівнянцями або чаторчаними
із просіяної шени і ерегані попови.
Тоді ми від цього харчу всі напали туди
туди живіт об'їдають нас і все вогни ходили
ну а далше уже наступає смерть.
І от в один якийсь день батько говорить будемо
різати корову бо ми з голоду пропадемо
і корова з'їсть нас кому дістанеться
Корову ми вирізали помігали зважно сусіди
бо сати б ми не справилися, постані татині
де ми заховали мішок щоб ніхто не вбачив
рішили виконати йому під попом, поставили діжку
і в тій діжці заховали мішок. Через якийсь час
ми вже всі повітрями, і погубили себе уже
зовсім здоровими так що уже тоді нам вори
не були страши, бо ми були надто сильнішими
за них підточували сусідів ми могли

От так ми перемикли гою у 1933 році
це я описав коротко за свою сім'ю
бо воно мені дуже врізалось у пам'ять
того часу і було всього 10 років від роду.
Тепер це мені запомнилося, дуже врізалось
в пам'ять як працювали так звані
активісти кобрі ходили зі зброєю від
двора до двора і не гербували нічим ні
бурдюком, ні квасом, ні картоплею все
веркитали підсисту як вони говорили
ми їде тоді називали горнодробами
бо вони брали все горнодроби криком
Одного разу я пішов до сусідів туди
журоз зовітати активісти. Сусідка
взяла торбу посніжно квасом і сіла
на лаві на ту квасом, просила щоб
оставили дітям своє квасом, де там
вертати сніг неї торбу і забрати
Оце те що я запомняю в неовних 10 років
свого життя, бодей воно не вертається
з повагою до Вас Савгенно Іван Миколайово,
мередуваю на заслуженому відпочинку ветеран
війни і проці. В данний час мештрацією
по силі можливості:

пош адресу Київська область

м. Іготин

вулиця Острівського 2.